

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 176/2026
12.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА, ББ и ВВ, због два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дивне Поповић, бранилаца окривљеног ББ, адвоката Предрага Боговца и Филипа Митреског и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Павла Мушицког, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 201/14 од 01.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/25 од 18.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дивне Поповић, бранилаца окривљеног ББ, адвоката Предрага Боговца и Филипа Митреског и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Павла Мушицког, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 201/14 од 01.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/25 од 18.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 201/14 од 01.11.2023. године окривљени АА, ББ и ВВ, оглашени су кривим због два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика (Сл. Гласник РС број 121/12) па су им за свако кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, претходно утврђене казне затвора у трајању од по 10 (десет) месеци и окривљени су осуђени на јединствене казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, које ће окривљени издржавати у просторијама у којима станују, без примене електронског надзора и одређено је да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, одредити да остатак казне затвора издржавају у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно носе трошкове кривичног поступка на име извршених економско финансијских вештачења у укупном износу од 96.166,00 динара, на начин и у износима ближе одређеним у изреци пресуде, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док су оштећени - стечајна маса „Петар Драпшин“ АД Нови Сад ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/25 од 18.09.2025. године одбијене су као неосноване жалба ВЈТ у Новом Саду и жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 201/14 од 01.11.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Дивна Поповић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и повреда одредби чланова 1., 2., 5. став 2. и 103. став 1. тачка б) Кривичног законика, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи у целини побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да исте укине и предмет врати на поновно суђење. Предложила је да се извршење правноснажне пресуде одложи,

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Павле Мушицки, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање првостепеном суду,

- браниоци окривљеног ББ, адвокати Предраг Боговац и Филип Митрески бранилац, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 4) и 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање нижестепеном суду или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, су неосновани.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адвокат Дивна Поповић, наводи да је у конкретном случају погрешно примењен кривични закон када су радње овог окривљеног, описане под тачком II изреке, правно квалификоване као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, будући да наведено кривично дело у време наводног извршења (30.04.2007. године) није било прописано законом. Истиче да је наведена инкриминација издвојена као посебно кривично дело тек изменама Кривичног законика од 24.12.2012. године, које су ступиле на снагу 15.04.2013. године, док је кривична пријава против окривљеног поднета

10.12.2013. године, а истрага покренута наредбом од 16.12.2014. године, па закључује да је покренут поступак за кривично дело које у време извршења није било законом одређено као кривично дело. Даље наводи да, како претходно није вођен поступак због кривичног дела злоупотреба службеног положаја, не постоји правни континуитет, услед чега је, по њеном мишљењу, повређена императивна одредба о забрани ретроактивне примене кривичног закона. У прилог наведеном указује и да се радње окривљеног евентуално могу подвести под неко друго дело, пре свега из групе кривичних дела против имовине, конкретно под кривично дело из члана 209. Кривичног законика, које је, по њеном ставу већ застарело, односно под кривично дело из члана 227. Кривичног законика, указујући на његов супсидијарни карактер. Осталим наводима захтева бранилац окривљеног АА, адвокат Дивна Поповић оспорава постојање законских обележја кривичних дела за које је окривљени оглашен кривим, сматрајући да из изреке пресуде произилази да окривљени није поступао са умишљајем, нити да су средства кредита коришћена противно намени. Из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног АА у захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 1. и 5. Кривичног законика, коју изричито и наводи као разлог подношења захтева, али да садржина тих навода, а имајући у виду да се њима оспорава и постојање законских обележја дела, упућује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, иако она није изричито означена.

Из навода захтева браниоца окривљеног ВВ, адвоката Павла Мушицког, произилази да бранилац овог окривљеног, такође захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, при чему у суштини износи исте разлоге као и бранилац окривљеног АА, у погледу погрешне примене кривичног закона и правне квалификације радњи окривљеног, при чему посебан акценат ставља на примену најповољнијег закона за окривљеног, истицањем да је у односу на окривљеног ВВ, када је у питању кривично дело описано под тачком I изреке требало применити одредбе Кривичног законика које се односе на кривично дело из члана 209. Кривичног законика, које је и по његовом мишљењу застарело, као и да је погрешно што су радње овог окривљеног квалификоване као два кривична дела у стицају, уместо као једно продужено кривично дело. У вези са тим, овај бранилац наводи да је, у конкретном случају, и одредба члана 33. Кривичног законика погрешно примењена, јер суд није за сваког од окривљених прецизирао улогу саизвршиоца.

И из навода захтева бранилаца окривљеног ББ, адвоката Предрага Боговца и Филипа Митревског, произилази да иако повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, не истичу као разлог подношења захтева, на исту у суштини указују, износећи наводе који су истоветни наводима бранилаца осталих окривљених, а који се односе на погрешну правну квалификацију радњи овог окривљеног и истицање става да описане радње окривљеног ББ, одговарају обележјима кривичног дела из члана 209. Кривичног законика, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, по оцени Врховног суда, нису основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је Виши јавни тужилац у Новом Саду дана 04.05.2012. године подигао оптужницу КТО 166/14 против окривљених АА, ББ и ВВ, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1.

Кривичног законика, која оптужница је прецизирана поднеском од 16.05.2013. године у погледу чињеничног стања и правне квалификације па је окривљенима стављено на терет извршење кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, као и да је дана 28.03.2026. године против окривљених подигнута оптужница КТИ 29/14, такође због кривичног дела из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв 518/16 од 18.01.2017. године, спојени су кривични поступци који су се водили по наведеним оптужницама.

Надаље из списка предмета произилази да су кривична дела за која су окривљени АА, ББ и ВВ, побијаним пресудама оглашени кривима, извршена у периоду од 29.03.2006. године до 30.03.2006. године (тачка I), односно дана 30.04.2007. године (тачка II).

У време извршења наведених кривичних дела постојало је кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 85/2005, 72/2009), код ког је учинилац кривичног дела могао имати својство службеног лица или својство одговорног лица.

Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012, са применом од 15.04.2013. године) кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. Кривичног законика измењено је тако што су у ставу 1. брисане речи „или одговорно“, па од ових измена извршилац тог кривичног дела може бити само службено лице, док су одредбе које се односе на злоупотребу положаја одговорног лица, издвојене у посебно кривично дело - кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. Кривичног законика, чији је заштитни објекат привредно пословање и имовина у том пословању, с тим да је радња кривичног дела остала неизмењена.

Дакле, наведеним изменама у Кривичном закону је прописано кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234., које задржава јасан правни континуитет у односу на кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. истог законика, у случају када се као извршилац јавља одговорно лице.

Сходно наведеном, по оцени Врховног суда, између одредбе члана 359. Кривичног законика, која је важила у време извршења кривичних дела, за која су окривљени оглашени кривим и одредбе члана 234. Кривичног законика, која је ступила на снагу 15.04.2013. године, а која је у конкретном случају, по налажењу овог суда правилно примењена, постоји јасан правни континуитет инкриминације, с обзиром на то да кривично дело из члана 234. Кривичног законика и поред наведених разлика у свом законском опису, има иста обележја као и кривично дело из члана 359. Кривичног законика, и то пре свега радњу извршења.

Поред тога, у конкретном случају, задржан је и јасан правни континуитет у погледу кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. Кривичног законика и кривичног дела са идентичним називом, истим битним елементима и прописаном казном из члана 227. које је у Кривични законик унето Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 94/16, који се примењује од 01.03.2018. године). Ово

из разлога што је наведеним изменама инкриминисано исто понашање пре измена и допуна Кривичног законика, с тим да додавање у законски опис кривичног дела из члана 227. став 1. Кривичног законика, формулације „...уколико тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела“, која није постојала у законском опису кривичног дела из члана 234. раније важећег Кривичног законика, по налажењу Врховног суда, нема утицаја на оцену постојања наведеног кривичног дела.

Према томе, Врховни суд налази да су предметна кривична дела и његови квалификаторни облици, описани у изреци пресуде под тачкама I и II, за која су окривљени АА, ББ и ВВ оглашени кривима, у свим битним обележјима, постојала како у време извршења, тако и у време пресуђења, из ког разлога су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, оцењени као неосновани.

С обзиром на то да је за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012, који се примењивао од 15.04.2013. године до 28.02.2018. године) прописана казна затвора од две до десет година, а да је за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 85/2005, 72/2009) који је важио у време извршења кривичних дела, била прописана казна затвора од две до дванаест година, то је очигледно да је за окривљене блажи закон који се примењује од 15.04.2013. године, па је самим тим суд правилно квалификовао радње окривљених као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. При томе, овај суд је имао и виду да је и за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, који је важио у време доношења побижаних пресуда, прописана казна затвора у трајању од две до десет година, односно исти законски распон казне као и за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Међутим, наведена законска одредба сама по себи није блажа по окривљене, а законска формулација наведене одредбе, по налажењу Врховног суда, налаже само обавезу суда да због бројних нових кривичних дела уведених Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/16), у групи кривичних дела против привреде, додатно води рачуна о правилној правној квалификацији радњи извршења.

У конкретном случају, према налажењу Врховног суда, из чињеничног описа изреке побижане првостепене пресуде, јасно произлази да се у радњама окривљених АА, ББ и ВВ, описаним под тачкама I и II изреке пресуде, стичу субјективна и објективна обележја два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, с обзиром на то да су на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, у стању урачуњљивости, свесни својих дела и њихове забрањености, чија извршења су хтели, у периоду од 29.03.2006. године до 30.03.2006. године, по претходном договору, у својству одговорних лица - већински власници оштећеног „АД Петар Драпшин“ Нови Сад, и то окривљени АА, као генерални директор, окривљени ББ, пројект менаџер за производњу, а окривљени ВВ, пројект менаџер за комерцијалу и финансије у наведеном акционарском друштву, искоришћавањем својих положаја одговорних лица, прибавили себи противправну имовинску корист, у износима од

по преко 1,5 милиона динара, оштетивши тако АД “Петар Драпшин“ Нови Сад, у износу наведеном у изреци, као и да су дана 30.04.2007. године, као чланови Конзорцијума КПНГ, који је био већински власник АД „Петар Драпшин“ и као одговорна лица у АД „Петар Драпшин“, и то окривљени АА, у својству председника Управног одбора, окривљени ВВ, у својству члана Управног одбора и окривљени ББ, у својству председника скупштине акционара, искоришћавањем својих положаја одговорних лица прибавили себи противправну имовинску корист, у износу од по преко 1,5 милиона динара.

Самим тим, неосновано се поднетим захтевима указује да се у радњама описаним под тачкама I и II изреке пресуде стичу обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. Кривичног законика, односно обележја кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. Кривичног законика, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, обзиром да су окривљени оглашени кривима због два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је прописана казна затвора од две до десет година, са апсолутним роком застарелости од 20 година.

С тим у вези, по оцени Врховног суда, неосновани су и наводи бранилаца свих окривљених, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, засновани на тврдњи да је у односу на окривљене, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, јер се у конкретном случају не ради о кривичном делу на које се ти наводи односе.

Према налажењу Врховног суда, радње окривљених АА, ББ и ВВ описане под тачком I и II изреке, извршене су у саизвршилаштву у смислу члана 33. Кривичног законика, јер из чињеничног описа произилази да су окривљени, као одговорна лица у привредном друштву, поступали на основу заједничке одлуке и са јединственим умишљајем, предузимајући међусобно повезане и узајамно условљене радње у циљу прибављања противправне имовинске користи.

Наиме, у односу на радње описане под тачком I изреке, изричито је наведено да су окривљени поступали по претходном договору, који се огледао у томе да се преко привредног друштва обезбеде новчана средства узимањем кредита од банке, да се затим, ради привидног правног основа, закључе уговори о стамбеним кредитима, без стварне намере њихове наменске употребе и да се по том основу новац пренесе на личне рачуне окривљених, а затим даље трансферишу на рачун банке односно конзорцијума, ради измирења раније преузетих обавеза и учешћа у поступку приватизације, чиме су добијена средства употребили супротно њиховој намени, чиме су за себе прибавили противправну имовинску корист.

У погледу радњи описаних под тачком II изреке, иако претходни договор није експлицитно наведен, из начина извршења такође произилази да су окривљени као чланови органа управљања, заједнички доносили одлуке, неистинито приказивали чињенице у погледу имовине друштва и предузимали радње располагања том имовином и новчаним средствима, која су по основу таквих одлука, пренета на рачун окривљеног ББ и

употребљена у даљем поступку приватизације, при чему су све наведене радње логички, временски и функционално повезане и усмерене ка остварењу заједничког циља. Имајући у виду природу и начин предузетих радњи описаних под тачком I и II изреке, као и положај и овлашћења окривљених, очигледно је да се описане радње окривљених, нису могле реализовати појединачним деловањем, већ искључиво заједничким поступањем, услед чега су окривљени једино заједничким деловањем могли остварити заједнички циљ. Сваки од окривљених је, по претходном договору, у оквиру своје улоге, која је јасно описана, дао битан и незаменљив допринос извршењу кривичних дела, поступајући са свешћу о заједничком деловању и у намери да се тај циљ оствари.

Стога је, правилан закључак нижестепених судова да су у радњама окривљених остварена сва законска обележја саизвршилаштва у смислу одредбе члана 33. Кривичног законика, па су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног ВВ, адвоката Павла Мушицког, којима се оспорава постојање саизвршилаштва и указује на погрешну примену кривичног закона у том делу.

Поред овога, супротно наводима истог браниоца, правилно су нижестепени судови утврдили да, у конкретном случају, нису испуњени законски услови из члана 61. став 1. Кривичног законика, за постојање продуженог кривичног дела.

Наиме, иако се из чињеничног описа може уочити повезаност у поступању окривљених и усмереност ка прибављању противправне имовинске користи, то само по себи није довољно за постојање продуженог кривичног дела, у смислу члана 61. став 1. Кривичног законика. За постојање продуженог кривичног дела неопходно је да се ради о више истоврсних радњи извршења које су међусобно тесно временски повезане и које по свом начину извршења представљају природну целину, који услов, по оцени Врховног суда, у овом случају, није испуњен.

Радње окривљених описане под тачком I изреке извршене су у периоду од 29.03.2006. године до 30.03.2006. године, док су радње описане под тачком II извршене дана 30.04.2007. године, дакле након протеча више од годину дана, што искључује постојање потребне временске повезаности. Поред овога, наведене радње се битно разликују и по начину извршења, јер се у првом случају ради о злоупотреби кроз фиктивне уговоре о кредитима и ненаменском коришћењу средстава, док се у другом случају ради о неистинитом приказивању чињеница и располагању имовином привредног друштва. Околност што је у оба случаја оштећено исто привредно друштво није од одлучног значаја, за постојање продуженог кривичног дела у овом случају, јер уз одсуство истоврсности радњи и временске повезаности, по налажењу овог суда, нису испуњени услови за постојање продуженог кривичног дела, већ се ради о два самостална кривична дела из члана 234. став 3 у вези става 1. Кривичног законика, у стицају.

Сходно свему наведеном, а имајући у виду да се у радњама окривљених АА, ББ и ВВ, описаним у ставу I и II изреке првостепене пресуде, стичу сва законска обележја два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за која су оглашени кривима и да је према окривљенима примењен блажи закон, Врховни суд оцењује као неосноване наводе

захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Кривичног законика.

Поред овога, неосновани су и наводи браниоца окривљеног ВВ, адвоката Павла Мушицког, као и наводи бранилаца окривљеног ББ, адвоката Предрага Боговца и Филипа Митреског, којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, навођењем да је суд изменама у чињеничном опису, на које није овлашћен, прекорачио оптужбу.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на иста лица – окривљене АА, ББ и ВВ и на иста кривична дела – два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

По налажењу Врховног суда, побиијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су, у односу на окривљене, битна обележја бића кривичних дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметних кривичних дела из изреке пресуде са чињеничним описом радњи дела датих у оптужном акту Вишег јавног тужиоца у Новом Саду КТО 166/14 од 04.05.2012. године, који је прецизиран поднеском надлежног тужиоца од 16.05.2013. године, у погледу чињеничног стања и правне квалификације, као и у оптужном акту истог тужиоца КТИ 219/14 од 28.03.2016. године.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела окривљеног које су описане у оптужном акту додавањем више криминалних активности, односно додавањем веће криминалне воље окривљеном, којим се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичноправне санкције, а што се у конкретном случају није догодило, јер изостављањем из чињеничног описа кривичног дела описаног под тачком I изреке речи „прву рату за куповину већинског дела акција“ и речи „и плаћених камата на овај износ у вредности од 4.489.831,20 динара, све у укупној вредности од 26.589.831,20 динара“, окривљенима није повећана криминална активност нити криминална воља, па самим тим није ни отежан положај у погледу правне оцене дела нити кривичне санкције, већ је суд наведеним изменама, супротно наводима бранилаца окривљених ВВ и ББ чињенично стање, прилагодио и ускладио са утврђеним

чињеницама, што је у складу са овлашћењима суда из члана 420. ЗКП, о чему се јасно и детаљно изјаснио и другостепени суд.

С обзиром на то да суд није унео нове чињенице, нити је проширио оптужбу, већ је остао у оквирима истог догађаја и истог чињеничног основа, то се по налажењу Врховног суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених ВВ и ББ, указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног, браниоци окривљеног ББ, адвокати Предраг Боговац и Филип Митрески, као разлог подношења захтева наводе битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, истичући разлоге који се односе на стварну ненадлежност суда, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП. Поред овога, као разлог подношења захтева ови браниоци наводе и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и указују на повреду одредбе члана 395. ЗКП, истицањем да је суд током поступка одбио поједине доказне предлоге одбране.

Такође, бранилац окривљеног ВВ, адвокат Павле Мушицки у поднетом захтеву указује на повреду одредбе члана 460. ЗКП, наводећи да другостепени суд, одлучујући о жалби одбране, изјављеној против првостепене пресуде, није дао оцену свих навода изнетих у жалби, док се преосталим наводима свих бранилаца окривљених, у суштини оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, као и својство окривљених у смислу одредбе члана 112. тачка 5) Кривичног законика, те се доводи у питање постојање умишљаја, што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП и истовремено се оспоравају и разлози правноснажних пресуда, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) и 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као и повреде одредби чланова 112. тачка 5) Кривичног законика и чланова 395, 440. и 460. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање истих није упуштао.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић